

Sygn. akt I C 384/16

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego

dla W.-M. w W.

z dnia 9 sierpnia 2018 roku

W pozwie z dnia 24 września 2015 r. (data stempla pocztowego) powód M. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego – Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – kwoty 12.988,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 24 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w dniu 18 czerwca 2015 r. został uszkodzony samochód osobowy marki B. o nr rej. (...), stanowiący własność powoda M. K.. Do zdarzenia miało dojść w wyniku wtargnięcia na drogę psa, wskutek czego uszkodzony „odbił” w prawo i uderzył w słup z umieszczonym na nim znakiem drogowym. Powód wskazał nadto, że z pozwanym łączyła go umowa ubezpieczenia komunikacyjnego Autocasco, potwierdzona polisą nr (...). Po zgłoszeniu szkody, pozwane towarzystwo dokonało oszacowania kosztu naprawy pojazdu na kwotę 12.988,98 zł brutto. Zdaniem powoda doszło jednak do nieprawidłowości w związku z wyliczeniem wysokości szkody. Pomimo wezwania pozwanego towarzystwo do prawidłowego – zdaniem powoda – wyliczenia wysokości szkody oraz wypłaty odszkodowania, pozwana spółka odmówiła wypłaty odszkodowania, kwestionując okoliczności zdarzenia wskazane w zgłoszeniu szkody (pozew – k. 2-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 23 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt II Nc 24214/15 tutejszy Sąd nakazał pozwanemu, aby ten zapłacił na rzecz powoda kwotę 12.988,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 lipca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem należności głównej oraz tytułem kosztów procesu kwotę 2.579,50 zł, w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 72).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwestionuje żądanie pozwu co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazał nadto, że w dniu kolizji łączyła go z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, potwierdzona polisą o numerze (...), której integralną część stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco. Zdaniem pozwanego do uszkodzenia samochodu marki B. o nr rej. (...) nie mogło dojść w okolicznościach zadeklarowanych przez powoda. W ocenie powoda materiał dowodowy, na który powołuje się powód, jest niewystarczający i nie pozwala na pozytywne rozpatrzenie jego roszczeń (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 73-75).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powoda M. K. i pozwane Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. łączyła umowa ubezpieczenia autocasco, której przedmiotem ubezpieczenia były pojazdy osobowe i ciężarowe o ład. do 2 ton i wartości do 200.000,00 zł. Okres ubezpieczenia trwał od 24 kwietnia 2015 r. do 23 kwietnia 2016 r. Sumę ubezpieczenia określono z kolei na 3%. Powyższa umowa została potwierdzona polisą ubezpieczeniową o numerze (...). Umowa ubezpieczenia była ponadto regulowana Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia przyjętymi uchwałą Zarządu (...) S.A. z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** polisa – k. 13-14).

Zgodnie z § 1 ust. 18 OWU szkoda stanowi uszkodzenie, zniszczenie, utratę pojazdu lub/i jego wyposażenia bezpośrednio wskutek jednego ze zdarzeń o tym samym charakterze, zaistniałych w tym samym czasie, miejscu i z tej samej przyczyny, określonych w § 3 ust. 1 OWU. Z kolei szkoda całkowita oznacza taką szkodę, dla której

wyliczone w programie A., E. koszty naprawy liczone według cen nowych części oryginalnych producenta pojazdu, wymiaru koniecznej robocizny i jej cen w autoryzowanych stacjach naprawy właściwych dla danej marki oraz miejsca zarejestrowania pojazdu, z uwzględnieniem podatku od towarów i usług, przekraczają 70% wartości rynkowej pojazdu z chwili zaistnienia szkody (§ 1 ust. 19). Zgodnie z treścią § 3 ust. 1 OWU ochroną ubezpieczeniową są objęte szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu, utracie pojazdu lub/i jego wyposażenia, zaistniałe w okresie ubezpieczenia, wskutek następujących zdarzeń: wypadku; uszkodzenia przez osoby trzecie; kradzieży; pożaru, wybuchu, osmalenia; huraganu, gradu, uderzenia pioruna, powodzi, usuwania się lub zapadania ziemi, lawiny lub innych sił przyrody; nagłego działania czynnika termicznego lub chemicznego pochodzącego z zewnątrz pojazdu; utraty bądź zniszczenia kluczyków lub innych urządzeń służących do otwierania lub uruchomienia pojazdu; uszkodzenia wnętrza pojazdu przez osoby, których przewóz wymagany był potrzebą udzielenia pomocy medycznej.

Zgodnie z § 1 ust. 13 OWU, szkoda całkowita, to taka dla której wyliczone w programie A., E., DAT koszty naprawy, liczone według cen nowych części oryginalnych producenta pojazdu, wymiaru koniecznej robocizny i jej cen w autoryzowanych stacjach naprawy właściwych dla danej marki oraz miejsca zarejestrowania pojazdu, z uwzględnieniem podatku od towarów i usług (VAT), przekraczają 70% wartości rynkowej pojazdu z chwili zaistnienia szkody.

Z kolei według § 9 ust. 8 OWU w przypadku wypłaty odszkodowania według wyceny, odszkodowanie ustala się z uwzględnieniem podatku VAT na podstawie:

- 1) cen materiałów i nieoryginalnych części zamiennych o porównywalnej jakości, tj. części zamiennych, których producent zaświadcza, że są tej samej jakości co części stosowane do montażu pojazdu danej marki przez jego producenta;
- 2) systemów kosztorysowania A., E. dla wymiaru robocizny;
- 3) z zastosowaniem stawki za jedną roboczogodzinę ustaloną na podstawie średnich cen usług, stosowanych poza (...), obowiązujących na terenie miejsca naprawy pojazdu.

Jeżeli jednak odszkodowanie nie przysługuje, A. informuje o tym na piśmie ubezpieczonego lub osobę przez niego wskazaną w terminach określonych w ust. 19, wskazując na podstawy prawne uzasadniające odmowę wypłaty odszkodowania (§ 9 ust. 20 OWU) (**dowód:** Ogólne Warunki Ubezpieczenia – k. 33-56).

W dniu 18 czerwca 2015 r. powodowi, jadącemu samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) ulicą (...) w kierunku ul. (...), na wysokości nr 8, z lewej strony z bramy wyskoczył pies, co spowodowało, że odruchowo powód odbił w prawo, aby nie przejechać psa i uderzył prawym bokiem w słup ze znakiem drogowym, uszkadzając cały prawy bok auta. Zgłoszenia szkody u pozwanego towarzystwa dokonano w dniu 29 czerwca 2015 r. przez T. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), (...), N. Powypadkowe (...) K. T.. Przed zdarzeniem z dnia 18 czerwca 2015 r. samochód należący do powoda był w stanie niemalże idealnym, natomiast po otarciu o słup prawy przód i bok samochodu były uszkodzone. Naprawa auta w zakładzie, którego właściciel dokonał zgłoszenia szkody, kosztowała ok. 15-16.000,00 zł. W oparciu o średnią stawkę rynkową za 1 roboczogodzinę dla warsztatów nieautoryzowanych, która dla prac blacharsko-lakierniczych wynosiła 100,00 zł netto, koszty naprawy pojazdu należącego do powoda wyniosły kwotę 18.838,07 zł brutto (**dowód:** zgłoszenie szkody w pojeździe – k. 15-16; opinia biegłego sądowego D. G. – k. 214-227; ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego D. G. – k. 256-259; kalkulacja naprawy – k. 264-270; zeznania świadka T. K. na rozprawie w dniu 14.10.16 r. – k. 168v.; zeznania świadka A. K. na rozprawie w dniu 09.01.17 r. – k. 174v.; zeznania powoda M. K. w charakterze strony na rozprawie w dniu 09.01.17 r. – k. 174v.-175).

W toku postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 2 lipca 2015 r. Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. dokonało wyceny szkody na kwotę 12.988,98 zł brutto, jednakże wskazało, że sporządzona wycena szkody nie

przesądza o przyjęciu odpowiedzialności przez (...) S.A. (**dowód**: ocena techniczna – k. 17-18; kalkulacja naprawy – k. 19-26; pismo pozwanego z dn. 02.07.15 r. – k. 27).

Pismem z dnia 13 lipca 2015 r. powód wezwał pozwane towarzystwo m.in. do poprawnego wyliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu i dopłaty brakującej części odszkodowania w terminie 14 dni od dnia otrzymania przedmiotowego pisma (**dowód**: wezwanie do zapłaty – k. 29-30).

Pozwane towarzystwo – po analizie całości materiału zgromadzonego w aktach szkody – stwierdziło, że do uszkodzenia pojazdu marki B. o nr rej. (...) nie doszło w okolicznościach zadeklarowanych przez powoda M. K. i odmówiło wypłaty odszkodowania na rzecz powoda (okoliczność bezsporna, nadto **dowód**: pismo pozwanego z dn. 23.07.15 r. – k. 31-31 oraz 85-85v.; pismo pozwanego z dn. 02.10.15 r. – k. 86-86v.; dokumentacja znajdująca się w aktach szkody na płycie CD – k. 161).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wymienionych powyżej, zgromadzonych w aktach przedmiotowej sprawy. Dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron co do zasady nie poddawała w wątpliwości ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu. Przedstawione dowody z dokumentów pochodziły głównie z akt postępowania likwidacyjnego, nie były one kwestionowane co do autentyczności i prawdziwości przez żadną ze stron i mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd podzielił w całości wnioski wynikające z przedmiotowych opinii (pierwotnej i uzupełniającej) biegłego sądowego D. G., uznając je za stanowiące podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy w zakresie określenia, czy uszkodzenia występujące w pojeździe marki B. o nr rej. (...) mogły powstać w miejscu i okolicznościach zadeklarowanych przez powoda i ewentualnie jakie uszkodzenia mogły powstać w wyniku kolizji z dnia 18 czerwca 2015 r., a także w zakresie wyceny kosztów niezbędnych i celowych do naprawy pojazdu zgodnie z warunkami wiążącej strony umowy ubezpieczenia AC. Sąd uznał powyższe opinie za miarodajne, gdyż zostały sporządzone fachowo, rzetelnie i poparte były prawidłową analizą zebranego materiału dowodowego. Tym samym, zdaniem Sądu opinie są trafne i stanowią obiektywny oraz pełnowartościowy dowód w sprawie, w oparciu o który Sąd dokonał określonych ustaleń. Sąd obdarzył zatem wiarygodnością dowód z ww. opinii biegłego. W ocenie Sądu, opinie są rzeczowe i spójne. W związku z tym ustalenia biegłego Sąd przyjął za własne. Opinie w sposób wyczerpujący odpowiadają na zadane pytania. Ekspertyza biegłego jest jasna, pełna i rzetelna, a ich fachowość nie nasuwa żadnych zastrzeżeń Sądu.

Sąd ustalił również stan faktyczny na podstawie zeznań powoda M. K. oraz świadków T. K. i A. K.. W ocenie Sądu należy je uznać za w pełni wiarygodne, bowiem są one spójne i układają się w logiczną całość, wzajemnie ze sobą korespondują, a nadto ich moc dowodową potwierdza pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy. Należy dodać, że okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229-230 k.p.c., albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 r. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji biegłych, uznając wniosek ten za niecelowy z uwagi na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Sąd nie oparł natomiast poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych o wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego J. S.. W ocenie Sądu, opinia ta nie daje bowiem jednoznacznej odpowiedzi na postawione przez Sąd pytania. Co więcej, prawidłowo podniósł powód, że biegły ten, mimo iż stwierdził, że materiał dowodowy jest niewystarczający do rekonstrukcji zdarzenia, wskazuje również, że do przedmiotowego zdarzenia dojść nie mogło. Stwierdzenie przez biegłego sądowego, że znaki drogowe stanowią elementy nieodkształcalne również w ocenie Sądu budzi niemalże wątpliwości. Wobec uzasadnionych zarzutów powoda do treści opinii biegłego sądowego nastąpiła konieczność dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4.8.1999 r., I PKN 20/99, L.). Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli zachodzi taka potrzeba, a więc w szczególności wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 16.4.2015 r., I ACA 1026/14, L.).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawą wywiedzionego przez powoda w niniejszej sprawie roszczenia stanowiła dyspozycja art. 805 § 1 k.c. Stosownie do jego treści przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

W myśl art. 824 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy AC różni się od obowiązkowej odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zwłaszcza tym, że nie ustala się jej na zasadach ogólnych (art. 415 k.c. i następne), tylko na zasadach unormowanych w samej umowie i przepisach ogólnych warunków umów. Unormowania tego rodzaju zawierają dokładne regulacje co do wypadków ubezpieczeniowych, w razie wystąpienia których aktualizuje się obowiązek odszkodowawczy. Zasadniczą kwestią różnicującą oba typy umów jest dobrowolność, o której nie ma mowy w przypadku ubezpieczenia OC.

W realiach niniejszej sprawy pozwany ubezpieczyciel kwestionował, by do zdarzenia z dnia 18 czerwca 2015 r. doszło we wskazanych przez powoda M. K. okolicznościach. Pozwany w toku trwania postępowania likwidacyjnego szkody, dokonał kalkulacji naprawy auta powoda marki B. o nr rej (...), ustalając koszty te na kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, tj. 12.988,98 zł, jednakże odmawiając tym samym wypłaty odszkodowania na rzecz powoda z uwagi właśnie na powzięcie wątpliwości, czy do ww. zdarzenia – jak już było to wspomniane – doszło w okolicznościach opisanych przez powoda.

Kwestią objętą sporem w niniejszym postępowaniu było zatem ustalenie, czy do zdarzenia z dnia 18 czerwca 2015 r. doszło w okolicznościach wskazanych przez powoda, a co za tym idzie – ustalenie odpowiedzialności pozwanego towarzystwa względem powoda za następstwa zdarzenia z dnia 18 czerwca 2015 r. Biorąc pod uwagę miarodajną, rzetelną i spójną opinię biegłego sądowego D. G. i wnioski z niej płynące, nie powinno być żadnych wątpliwości, że do przedmiotowego zdarzenia mogło dojść w okolicznościach opisywanych szeroko przez powoda M. K.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią § 9 ust. 8 OWU w przypadku wypłaty odszkodowania według wyceny, odszkodowanie ustala się z uwzględnieniem podatku VAT na podstawie:

- 4) cen materiałów i nieoryginalnych części zamiennych o porównywalnej jakości, tj. części zamiennych, których producent zaświadcza, że są tej samej jakości co części stosowane do montażu pojazdu danej marki przez jego producenta;
- 5) systemów kosztorysowania A., E. dla wymiaru robocizny;

6) z zastosowaniem stawki za jedną roboczogodzinę ustaloną na podstawie średnich cen usług, stosowanych poza (...), obowiązujących na terenie miejsca naprawy pojazdu.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dokonał kalkulacji naprawy samochodu osobowego marki B. o nr rej (...) na podstawie opisanego powyżej zapisu OWU, przyjmując za stawkę 75 zł za 1 roboczogodzinę. Biegły sądowy D. G. wskazał, że średnią stawką jest kwota 100 zł za 1 roboczogodzinę, a więc jest to kwota wyższa niż ta ustalona przez pozwane towarzystwo. Pozwany ustalił koszt naprawy po wskazanej kwocie 75 zł za 1 roboczogodzinę na kwotę 12.988,98 zł, jednakże odmówił wypłaty odszkodowania na rzecz powoda.

Zgodnie natomiast z treścią § 9 ust. 19 OWU A. winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie lub, jeżeli w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania jest niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym – przy zachowaniu należytej staranności – wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część odszkodowania jest wypłacana w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Ustęp 20 tego paragrafu stanowi, że jeśli odszkodowanie nie przysługuje, A. informuje o tym na piśmie ubezpieczonego lub osobę przez niego wskazaną w terminach określonych w ust. 19, wskazując na podstawy prawne uzasadniające odmowę wypłaty odszkodowania.

Zdaniem Sądu, po rozważeniu całokształtu okoliczności, a w szczególności postanowień umowy ubezpieczenia autocasco łączącej strony niniejszego postępowania wskazać należy, iż brak było podstaw do niewypłacenia powodowi ustalonej przez pozwane Towarzystwo (...) kwoty odszkodowania w wysokości 12.988,98 złotych.

Wobec powyższych okoliczności, zważyć należało, iż pozwany błędnie odmówił wypłaty odszkodowania na rzecz powoda M. K., dlatego też w punkcie I wyroku Sąd zasądził od pozwanego sporną część ustalonych kosztów naprawy, tj. kwotę 12.988,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lipca 2015 r. – zgodnie z żądaniem pozwu – do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Przy czym odsetki te podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c., rozbić na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c. Wobec treści rozstrzygnięcia w przedmiocie żądania głównego pozwany, strona, która przegrała proces, obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Wskazać należy, iż strona pozwana przegrała niniejszą sprawę w całości, tym samym obowiązana jest zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem kosztów procesu kwotę 3.067,00 złotych składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 złotych ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, powiększona o opłatę skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz opłata sądowa od wniesionego pozwu w kwocie 650 złotych.

Ponadto Sąd w punkcie 3 wyroku – na podstawie art. 83 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. – nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwotę 2.250,77 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, mając na uwadze, iż pozwany przegrał postępowanie w całości.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom stron.